

Čteme si spolu!

Příběh č. 1 – Ani za nic

Tady v tom stromovém domku bydlí Paskalína. Venku se právě rozednívá. A tady máme Paskalínu. Tři roky, sametová křídylka a rozhodnutí, se kterým nic nehne: do školky nejde. To ani ve snu!

„Dnes tě čeká velký den!“ volají na ni rodiče.

Ne a ne a ne. Do školky prostě nepůjde. Za nic na světě. Všechny její hračky s ní souhlasí. Ostatně i Housajda, její plyšák na spaní, říká kategoricky: Paskalína do školky nepatří.

„Všechny děti přece patří do školky,“ snaží se ji přemluvit rodiče.

„To teda nechodí,“ odmlouvá Paskalína.

„Ale ano, jen se podívej z okna,“ přesvědčuje ji maminka. A opravdu, venku vládne čilý ruch. Ježci, ropuchy, housenky, veverky. Všichni si úplně v klidu vykračují do své školky.

„Naučíš se tam spoustu věcí,“ trvají na svém rodiče. (Paskalína se chytí nábytku.)

„A taky si...“ (Paskalína se křečovitě drží závěsu.) „... najdeš nové kamarády!“

„Ne! Néé! Néééé! Tak to ani náhodou!“ ječí Paskalína.

A jéje, Paskalína křičela tak moc, až se z toho rodiče úplně scvrkli. Nejsou teď větší než dva burské oříšky.

„Jsmo dočista mrňaví,“ pláčou tenkými hlásky.

„Ták, a teď musíte jít do školky se mnou,“ libuje si

Paskalína.

„Och, to ne! KDEPAK!“ brblají maminka s tatínkem.

Ale Paskalína je vůbec neposlouchá. „No šup šup, ať už jsme na cestě.“ Schová si je pod křídla a vyrazí do školky.

Před školkou vypadají všechny děti zoufale, jen Paskalína se bezstarostně nese kupředu.

„Pojďte dál, drahouškové, užijeme si spoustu zábavy,“ uklidňuje děti paní učitelka. „Nejdřív se vzájemně představíme,“ pokračuje paní učitelka. „Jakpak se jmenujete?“

„Fff...eeeliiix,“ popotahuje první.

„Jaaniičkaaaaa,“ kvílí druhá.

„Oootyylka,“ bulí třetí.

„Kašpaaaar,“ fňuká čtvrtý.

„A ty?“ ptá se paní učitelka.

„Já jsem Paskalína.“

„A takový krásný úsměv od ucha k uchu,“ podivuje se paní učitelka. Rodiče pod Paskalíniným křídlem vyprsknou smíchy.

„Pssst!“ napomíná je Paskalína.

„Co takhle si něco zazpívat, děti?“ navrhuje paní učitelka.

„Skákal pes přes oves,“ zanotují netopýřata. „Přes zelenou loouku,“ přidávají se tenounkými hlásky rodiče.

„Paskalíno, nechtěla bys místo toho pištění raději zpívat?“ domlouvá jí paní učitelka.

„Nemohli byste být potichu?“ sykne našťavaně Paskalína pod křídlo.

Nastal čas na hodinu létání. Netopyřata roztáhnou křídla a poletují v jednom chumlu s malými barevnými motýlky. Vypadá to ohromně zábavně a Paskalína by se ráda přidala, jenže rodiče začnou kňourat: „Budeme mít závrať, zůstaň na zemi.“

„No tak, drahoušku, neboj se a zkus to taky,“ pobízí ji paní učitelka.

Ale Paskalína stojí jako přibitá, křídylka pevně stočená kolem těla.

V jídelně panuje takový rámus, že si Paskalíny nikdo nevšimá. Paskalína honem schovává rodiče do hrnečku.

„Copak asi budeme mít dneska dobrého k obědu?“ těší se tatínek.

„Kaši nesnáším,“ remcá maminka. „Objednáš mi, prosím tě, salát?“

„Mami, tady přece nejsme v restauraci!“

Táta u se naklání přes okraj talíře. „To já bych si takovou dobrou kaši náhodou dal rád...“

Žbluňk! A už se v ní pěkně koupe.

„Fffúúúj! Ted' je to po celém stole, vy jste fakt nemožní,“ durdí se Paskalína.

Během poledního klidu všechny děti klidně oddechují. Jenom Paskalína musí kolébat tátu s mámou, protože nemůžou usnout. Zní to bláznivě, ale Paskalíně připadá, jako by vážili tunu, přestože nejsou větší než dva burské oříšky.

No sláva, rodiče jsou tady! Všichni se objímají, pusinkují, hladí. Jenže pro Paskalínu nikdo nepřišel. Chudinka.

No jo, jak by taky mohl, když její rodiče visí už pět hodin pod křídlem?!

Po cestě domů se maminka s tatínkem konečně můžou pořáááádně protááááhnout... A vida, jako mávnutím kouzelného proutku jsou hnedle stejně velcí jako obvykle.

„Na první den to vlastně nebylo vůbec špatné,“ pochvaluje si spokojeně tatínek.

„Když budeš chtít, půjdeme s tebou i zítra,“ dodává nadšeně maminka.

Paskalína je na rozpacích: „No, tak to teda...“

ANI ZA NIC. „Ale jdi ty!“

Úkol č. 1: Obrázek si vybarvi

